

Golurile regenerative: avataruri ale unei metafore fundamentale în construcția identității românești

Lucrarea cataloghează o serie de autoreprezentări identitare românești bazate pe imaginea paradigmatică a golului regenerativ prin care absența se convertește figurativ într-un element benefic, revitalizant în cadrul unui mecanism compensatoriu dezvoltat de identitățile culturale traumatizate. Studiul de față își propune să arate că acest simbolism răsturnat al golului are o prezență extinsă și consecventă în cultura română. Deși există anumite conjuncturi ale oprimării și privării de alternative în trecutul românesc, strategia retorică a convertirii golurilor în centre de regenerare a semnificațiilor profunde pare să funcționeze pe deasupra barierelor istorice și sociale impunându-se ca o „tradiție” autohtonă. Suntem confrunțați cu un reflex retoric aproape ubicuu invocată în discursul elitelor culturale românești încă din secolul al XIX-lea ca răspuns la traumele cauzate de discriminările etnice, naționale, sociale, politice, economice ori culturale. Plecând de la premisele constructivismului, efortul meu exegetic se revendică de la acea parte a studiilor culturale ce se folosește de analiza discursului și retorica identității culturale. Am speranța că articolul de față demonstrează maniera în care mecanismele interne, discursive ale formării identității se pot dovedi mai rezistente decât contextele economice și politice ori decât cadrul social și instituțional care îi preocupă îndeobște aproape exclusiv pe cercetătorii naționalismului.